

Oma esimeses väites leiab komisjon, et kuna Esimese Astme Kohus leidis, et esiteks „jättis” komisjon 3. augusti 2001. aasta vastuväiteteatises märkimata etteheite Schneideri ja Legrandi seisundite seotuse kohta ning teiseks ei olnud see märkimine „tehniliselt eriti keeruline”, jättis Esimese Astme Kohus tähelepanuta jõustunud lahendi mõju, tegi sisuliselt ebatäpseid järeldusi, moonutas oma hinnangu aluseks olnud tõendeid ning ei järginud oma otsuste põhjendamise kohustust.

Teises väides märgib komisjon, et Esimese Astme Kohus hindas asjaolusid valesti, rikkus õigusnormi ning ei täitnud oma põhjendamiskohustust, leides, et 22. oktoobri 2002. aasta otsuses kohtuasjas T-310/01: Schneider Electric vs. komisjon tuvastatud menetlusviga kujutab endast üksikisikutele õigusi andva õigusnormi „piisavalt selget” rikkumist.

Oma kolmandas väites leiab komisjon, et Esimese Astme Kohus tegi sisuliselt ebatäpseid järeldusi, moonutas tõendeid, hindas asjaomaseid fakte valesti ning rikkus õigusnormi, leides, et esineb „piisavalt otsene põhjuslik seos” rikkumise ning tuvastatud kahju teise osa vahel, st Schneideri eelnevalt sõlmitud kokkulepete osas Wendel-KKR-iga Legrand SA müümise hinna üle.

Komisjoni neljanda väite kohaselt on Esimese Astme Kohus rikkunud oma põhjendamiskohustust, kuna vastuoluliselt on kohtu esitatud järeldused põhjusliku seose kohta kohustuse rikkumise ja erinevat laadi tuvastatud kahju vahel.

Viiendaks väidab komisjon, et Esimese Astme Kohus tegi sisuliselt ebatäpseid faktilisi järeldusi, moonutas tõendeid ning rikkus õigusnormi, kuna kohus ei jõudnud järeldusele, et Schneider aitas kaasa tuvastatud kahju teise osa tekkimisele. Kõnealune ettevõtja ei järginud mitmeti oma kohustust käituda nõutava hoolikusega, et vältida kahju või vähendada selle ulatust, nimelt jättes esitamata ajutiste meetmete kohaldamise taotluse seoses Legrandi müümise kohustusega, mida ta väidetavalt tegi, ning otsustades võõrandada Legrandi ajal, mil tal ei olnud selleks kohustust.

Kuuendaks heidab komisjon Esimese Astme Kohtule ette, et kohus otsustas *ultra petita*, jättis tähelepanuta tõendamist reguleerivad sätted ning rikkus kaitseõigust, määrates kindlaks kahju, millele hagi esitanud ettevõtja ei viidanud.

Lõpuks leiab komisjon seitsmendaks, et Esimese Astme Kohus rikkus õigusnormi, kuna mõistis Schneideri kasuks välja viivitussintressi alates kahju teise osa tekkimisest 10. detsembril 2002.

Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhardsi, Iona M. S. Hamiltoni, Raymond Hilli, Jean Huby, Patrick Kleini, Domenico Lombardi, Thomas Millari, Miltiadis Moraitise, Ansa Norman Palmeri, Nicola Robinsoni, François-Xavier Rouxeli, Marta Silva Mendes, Peter van den Huli, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakise 28. septembril 2007. aastal esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (neljas laiendatud koda) 11. juuli 2007. aasta otsuse peale kohtuasjas T-58/05: Centeno Mediavilla jt versus Euroopa Ühenduste Komisjon

(Kohtuasi C-443/07 P)

(2008/C 22/39)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellandid: Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis, (esindajad: advokaadid G. Vandersanden ja L. Levi)

Teised menetluspooled: Euroopa Ühenduste Komisjon ja Euroopa Liidu Nõukogu

Apellantide nõuded

- tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 11. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas T-58/05;
- järelikult teha otsus kooskõlas esimeses kohtuastmes esitatud nõuetega ja seega
 - tühistada palgaaste, mis apellantidele määrati nende töölevõtmise otsustes osas, milles see palgaaste määrati uute personalieeskirjade XIII lisa artikli 12 lõike 3 alusel;
 - taastada apellantide teenistuskäik (sealhulgas hinnates nende kogemust sel viisil ennistatud palgaastmel, nende õigust edutamisele ja pensionile), lähtudes palgaastmest, millele nad oleks tulnud nimetada konkursiteadaande alusel, mille kohaselt kanti nad sobivate kandidaatide loetellu, kas selles konkursiteadaandes esitatud palgaastmele või sellega võrdväärsele palgaastmele vastavalt uute personalieeskirjadega kehtestatud palgaastmestikule (ning sobivasse palgajärku vastavalt enne 1. maid 2004 kohaldatavatele eeskirjadele), alates nende ametisse nimetamise otsusest;

- mõista Euroopa Keskpannga poolt kehtestatud intressimäärade alusel apellantide kasuks välja viiuis kogusumalt, mis vastab nende töölevõtmise otsuses esitatud palgaastmele vastava põhipalga ja sellele palgaastmele, millele neil oleks pidanud olema õigus, vastava põhipalga vahele kuni nõuetekohase palgaastme määramise otsuse tegemise kuupäevani;
- mõista kohtukulud esimeses kohtuastmes ja apellatsioonimeetluses välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Pärast tõdemust kõigepealt, et Esimese Astme Kohus on vaidlustatud otsuses kohelnud kõiki apellante võrdset, võtmata arvesse neist igaihe erilist seisundit, ja et ta rajas oma kohtuotsuse apellantide vaidlustatud eeldusele, mille kohaselt nende palgaastme määramise seaduslikkust tuleb hinnata üksnes alates nende ametisse nimetamisest, esitavad apellandid oma apellatsioonkaebuse toetuseks kaks väidet.

Esimese väitega heidavad apellandid Esimese Astme Kohtule ette eksimist hinnangus, et ametnike personalieeskirjade XIII lisa artikli 12 lõige 3 on seaduslik. Nad viitavad esiteks vanade personalieeskirjade artikli 10 rikkumisele Esimese Astme Kohtu poolt, kuivõrd ta samastas palgaastmete asendamise, mis antud juhul leidis aset uuele karjäärstruktuurile ülemineku sätete „punktuaalse” kohaldamisena, mis õigustas personalikomiteega uuesti konsulteerimata jätmist, ehkki asjaomaste isikute olukorrale on palgaastmete asendamise tagajärjed, eriti rahanduslikud, märkimisväärsed ja selle komiteega konsulteerimist küllaldaselt põhjendavad.

Sama väite toetuseks viitavad apellandid teiseks omandatud õiguste põhimõtte rikkumisele. Vastupidi Esimese Astme Kohtu poolt tuvastatule ei ole antud juhul küsimus, kas omandatud õigus on saada ametisse nimetatud, vaid omandatud õigus on saada ametisse nimetamise korral määratud teatud palgaastmele. Kuigi ei ole vaidlustatud asjaolu, et konkursiteadaanne ja sobivate kandidaatide nimekirja kandmine ei anna õigust saada tööle võetud, loovad see teadaanne ja see nimekirja kandmine siiski konkursist osavõtjatele ja *a fortiori* konkursi võitjate nimekirjas olijatele õiguse saada koheldud kooskõlas konkursiteadandega. See õigus kujutab endast vastuväidet ametisse nimetava asutuse kohustusele pidada kinni raamistikust, mille ta on kehtestanud konkursiteadaandes ja mis vastab täidetavatele ametikohtadele esitatavatele nõuetele ja teenistuse huvidele.

Kolmandaks väidavad apellandid, et Esimese Astme Kohus rikkus võrdse kohtlemise põhimõtet, tehes vahet konkursi võitjate vahel, kes nimetati ametisse enne 1. maid 2004, ja nende vahel, kes nimetati pärast seda kuupäeva, sest igal juhul ei kahjusta konkursi võitjate ametisse nimetamise hüpoteetiline olemus nende õigust tugineda tegeliku töölevõtmise korral konkursiteadaandes sätestatud ja seega kõikide selle konkursi

võitjate töölevõtmisel kohaldatavatele palgaastmele määramise kriteeriumitele. Lisaks sellele ei teostanud Esimese Astme Kohus mingit uurimist kahe asjaomase ametnike kategooria ebavõrdse kohtlemise võimalike põhjenduste kohta.

Neljandaks väidavad apellandid, et Esimese Astme Kohus rikkus õiguspärase ootuse põhimõtet ja moonutas tõendeid. Kohtule esitatud dokumendid sisaldavad väga suurt hulka informatsiooni, tõendamaks väidet, et apellandid said tegelikult täpseid kinnitusi konkursiteadaandes nimetatud palgaastmele määramise kohta nende töölevõtmise korral.

Viimaks heidavad apellandid Esimese Astme Kohtule ette personalieeskirjade artiklite 5, 7 ja 31 ulatuse valesti tõlgendamist ja seda arvestades ka ühenduse kohtu põhjendamiskohustuse rikkumist.

Teise väitega vaidlustavad apellandid vaidlustatud kohtuotsuse osas, milles sellega jäeti rahuldamata nende isikute ametisse nimetamist puudutavate otsuste peale esitatud hagi sel põhjusel, et kuigi kostja rikkus oma kohustust esitada lepingueelset informatsiooni, ei muuda see puudus iseenesest vaidlusaluseid otsuseid ebaseaduslikeks. Nad viitavad selles suhtes hea halduse, läbipaistvuse, õiguspärase ootuse kaitse, hea usu, võrdse kohtlemise ja ametikoha ja palgaastme võrdväärsuse põhimõtete ning hoolitsemiskohustuse üheaegsele rikkumisele.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Conseil d'État (Belgia) 24. oktoobril 2007 — Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA versus Belgia riik — Menetlusse astuja: Sanofi-Aventis Belgium SA

(Kohtuasi C-471/07)

(2008/C 22/40)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Conseil d'État

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA

Kostja: Belgia riik